

Arrest

nr. 184 575 van 28 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2016 tot terugwijzing, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 december 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, komt op 9 juli 1999 België binnen en dient een asielaanvraag in op 19 juli 1999.

Op 31 augustus 1999 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 februari 2000 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 31 augustus 2000 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens diefstal.

Op 21 september 2001 weigert de minister van Binnenlandse Zaken de regularisatie van verzoeker.

Op 27 mei 2002 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden wegens oplichting.

Op 27 juli 2007 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden (met uitstel voor de helft gedurende drie jaar) wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 31 juli 2007 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf wegens gewone diefstal. Verzoekster stelt tegen deze beslissing beroep in.

Op 8 oktober 2007 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot één maand gevangenisstraf wegens valse naamdracht.

Bij arrest van het hof van beroep te Brussel van 11 januari 2008 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende drie jaar voor twee derden.

Op 13 februari 2008 geeft de procureur-generaal van Brussel het advies dat een verwijderingsmaatregel zich opdringt, gelet op het permanent gevaar dat verzoeker vormt voor de publieke veiligheid van de staat.

Op 14 mei 2008 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden wegens diefstal.

Een repatriëring voorzien op 9 juni 2008 gaat niet door wegens verzet van verzoeker.

Op 27 april 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 september 2009 geeft de procureur des Konings van Brussel het advies dat een verwijderingsmaatregel zich opdringt.

Op 24 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 27 april 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 49 839 van 20 oktober 2010 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 2 augustus 2010 geeft de procureur des konings te Antwerpen het advies dat een verwijderingsmaatregel zich opdringt.

Op 6 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 10 juni 2013 wordt verzoeker bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar, wegens diefstal met geweld of bedreiging. Deze straf wordt bevestigd door het hof van beroep te Gent bij arrest van 4 november 2014.

Op 23 juni 2016 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis, over eventuele familieleden die op het Schengengrondgebied zouden verblijven.

Op 17 november 2016 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie het besluit om verzoeker terug te wijzen. Dit is de bestreden beslissing:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Algerije;

Overwegende dat betrokkene zich op 19 juli 1999 vluchteling verklaarde en dat zijn aanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard door een beslissing van 29 februari 2000 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing hem betekend per post;

Overwegende dat betrokkene op 25 januari 2000 een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend op basis van de wet van 22 december 1999, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk,

Overwegende dat deze aanvraag werd geweigerd op 21 september 2001 door een ministeriële beslissing, beslissing hem betekend op 13 april 2002 met een bevel om het grondgebied te verlaten;

Overwegende dat betrokkene op 27 april 2009 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat deze aanvraag op 24 februari 2010 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, beslissing hem betekend op 2 augustus 2010;

Overwegende dat hij, bijgevolg, niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich op 3 en 5 mei 2000 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan poging tot diefstal (2 feiten), feit waarvoor hij op 31 augustus 2000 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 19 februari 2007 en 14 juni 2007 schuldig heeft gemaakt aan diefstal (12 feiten), aan met bedrieglijk opzet, voor zichzelf of voor een ander, een onrechtmatig economisch voordeel te hebben verworven door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informaticasysteem in te voeren, te wijzigen, te wissen of met enig ander technologisch middel de mogelijke aanwending van gegevens in een informaticasysteem te veranderen; aan poging tot met bedrieglijk opzet, voor zichzelf of voor een ander, een onrechtmatig economisch voordeel te hebben verworven door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informaticasysteem in te voeren, te wijzigen, te wissen of niet enig ander technologisch middel de mogelijke aanwending van gegevens in een informaticasysteem te veranderen; aan poging tot diefstal (2 feiten), feiten waarvoor hij op 31 juli 2007 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar;

Overwegende dat hij zich op 22 augustus 2006 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal, op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, feit waarvoor hij op 11 januari 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 3 jaar voor 2/3;

Overwegende dat hij zich op 4 augustus 2006 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal, feit waarvoor hij op 14 mei 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 6 oktober 2012 en 10 juni 2013 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren, met gebruik of vertoon van wapens of op wapens gelijkende voorwerpen, of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was; aan diefstal (3 feiten); aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van een vals stuk, wetende dat het vals was, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 4 november 2014 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat hij op 23 juni 2016 werd verhoord; dat hij heeft verklaard dat hij vrijgezel is; dat hij per brief vernomen heeft dat hij een 13-jarige zoon zou hebben, M.B. en dat hij hem zou willen leren kennen; dat hij het slachtoffer was van slagen en verwondingen; dat dokter J. zijn dossier kent; dat hij nog medische opvolgingen heeft; dat het onmogelijk is om na 17 jaar terug te keren; dat zijn familie hier woont; dat hij geen banden meer heeft in zijn land van herkomst; dat hij in België gewerkt en geleefd heeft; dat hij in eerste instantie, met een contract, legaal gewerkt heeft in Hofstade-Aalst maar dat ze na te weten gekomen zijn dat hij geen papieren had het contract hebben stopgezet; dat hij nadien in het zwart heeft gewerkt om niet te moeten stelen; dat hij geen grote crimineel is;

Overwegende dat deze opmerkingen niet van die aard zijn dat ze de noodzakelijkheid van een verwijderingsmaatregel in vraag stellen;

Overwegende dat zijn moeder legaal in het Rijk verblijft en op bezoek komt in de gevangenis; dat zijn 3 zussen van Belgische nationaliteit zijn; dat ze hem samen met hun echtgenoot en kinderen komen bezoeken; dat zijn broer geen recht heeft op verblijf en hem in 2014 heeft bezocht;.

Overwegende dat hij 41 jaar oud is; dat men kan overwegen dat er aan de ene kant tussen betrokkene en zijn moeder en zijn zussen langs de andere kant, andere elementen van afhankelijkheid zijn, dan de normale emotionele banden;

Overwegende dat er geen bewijs tot vaststelling van zijn vaderschap is;

Overwegende dat bijgevolg niets toelaat om te stellen dat betrokkene zich kan beroepen op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen;

Overwegende dat het winstgevende, gewelddadige en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig, reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

BESLUIT :

Artikel 1.- C. M., geboren te A. B. op (...) 1975, alias C. M., alias K. R., geboren te C. op (...) 1976, wordt teruggewezen

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ Enig middel: Schending van art. 21 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, art. 8 EVRM, juncto het redelijkheids en proportionaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker citeert voor de goede orde de artikelen 20 – 26 Vreemdelingenwet inzake terugwijzing en uitzetting:

(...)

Reeds uit art. 21 Vreemdelingenwet blijkt dat het hebben van kinderen die legaal in België verblijven een reden uitmaakt om verzoeker geen inreisverbod van 10 jaar te mogen opleggen.

De enige reden dat verzoeker op heden geen bewijzen kan voorleggen van vaderschap noch van ouderlijk gezag dan wel betaling van alimentatie, volgt uit verzoekers gevangenschap.

Het valt niet te ontkennen dat verzoeker zich aldus in een vicieuze cirkel bevindt, aangezien ook nu weer net verzoekers gevangenschap (dan de wel de feiten / straffen die hiertoe aanleiding gaven) ertoe zal leiden dat verzoeker de facto nooit een band met zijn kind zal kunnen opbouwen.

Verzoeker doet op heden al het mogelijke om zijn banden met zijn zoon te officialiseren en op te bouwen.

Bovendien negeert de bestreden beslissing in casu de verhoogde mate van afhankelijkheid er tussen verzoeker en zijn zussen en moeder (na 17 jaar in België) bestaat.

Het is verzoeker overigens onduidelijk hoe de bestreden beslissing éérs deze sterke graad van afhankelijkheid vaststelt en deze vervolgens niet beschermwaardig vindt onder art. 8 EVRM.

Aangezien het middel bijgevolg ernstig en gegrond is,"

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 21 van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, juncto het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat uit artikel 21 van de vreemdelingenwet blijkt dat het hebben van kinderen een reden betreft om geen inreisverbod op te leggen. Hij stelt dat de reden waarom hij geen bewijzen kan voorleggen van de vaderschap het gevolg is van de gevangenschap. De gevangenschap zal er ook toe leiden dat verzoeker nooit een band zal kunnen opbouwen met zijn kind. Er zou tot slot een verhoogde mate van afhankelijk bestaan tussen verzoeker en zijn moeder, wat verwerende partij zou negeren.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing inzake verzoekers voorgehouden gezinsleven het volgende wordt gemotiveerd:

'Overwegende dat hij op 23 juni 2016 werd verhoord; dat hij heeft verklaard dat hij vrijgezel is; dat hij per brief vernomen heeft dat hij een 13-jarige zoon zou hebben, M.B. en dat hij hem zou willen leren kennen; dat hij het slachtoffer was van slagen en verwondingen; dat dokter J. zijn dossier kent; dat hij nog medische opvolgingen heeft; dat het onmogelijk is om na 17 jaar terug te keren; dat zijn familie hier woont; dat hij geen banden meer heeft in zijn land van herkomst; dat hij in België gewerkt en geleefd heeft; dat hij in eerste instantie, met een contract, legaal gewerkt heeft in Hofstade-Aalst maar dat ze na te weten gekomen zijn dat hij geen papieren had het contract hebben stopgezet; dat hij nadien in het zwart heeft gewerkt om niet te moeten stelen; dat hij geen grote crimineel is;

Overwegende dat deze opmerkingen niet van die aard zijn dat ze de noodzakelijkheid van een verwijderingsmaatregel in vraag stellen;

Overwegende dat zijn moeder legaal in het Rijk verblijft en op bezoek komt in de gevangenis; dat zijn 3 zussen van Belgische nationaliteit zijn; dat ze hem samen met hun echtgenoot en kinderen komen bezoeken; dat zijn broer geen recht heeft op verblijf en hem in 2014 heeft bezocht;

Overwegende dat hij 41 jaar oud is; dat men kan overwegen dat er aan de ene kant tussen betrokkene en zijn moeder en zijn zussen langs de andere kant, andere elementen van afhankelijkheid zijn, dan de normale emotionele banden;

Overwegende dat er geen bewijs tot vaststelling van zijn vaderschap is;

Overwegende dat bijgevolg niets toelaat om te stellen dat betrokkene zich kan beroepen op een familieleven in de zin

van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen;'

Uit voorgaande blijkt dat rekening werd gehouden met verzoekers bewering als zou hij via brief vernomen hebben een dertienjarige zoon te hebben en dat hij hem zou willen leren kennen. Er wordt dienaangaande terecht gemotiveerd dat er geen bewijs tot vaststelling van zijn vaderschap is. Door te betogen dat hij geen bewijzen kan voorleggen van de vaderschap doordat hij in de gevangenis, toont hij niet aan dat op kennelijk onredelijke, dan wel onzorgvuldige wijze werd vastgesteld dat er dienaangaande geen bewijzen werden voorgelegd. Verzoeker heeft overigens geen belang bij zijn kritiek, nu dient te worden vastgesteld dat hij bij zijn verzoekschrift evenmin het minste bewijs levert. Hij beperkt zich derhalve tot het uiten van ongestaafde kritiek, die geenszins tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing kan leiden.

Verder dient te worden opgemerkt dat artikel 21, §2, 2° van de vreemdelingenwet geenszins toepassing vind, nu verzoeker vooreerst wel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en hij bovendien het ouderlijk gezag geenszins uitoefent of geenszins voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien een kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.

De kritiek als zou de gevangenschap ertoe leiden dat verzoeker nooit een band zal kunnen opbouwen met zijn voorgehouden kind, is verder niet gericht tegen de bestreden beslissing, zodat die onontvankelijk is.

Tot slot betoogt verzoeker dat de verhoogde mate van afhankelijk zijn tussen hem en zijn moeder wordt genegeerd. Terwijl in de bestreden beslissing op uitdrukkelijk wijze wordt gemotiveerd dat verzoeker geen bewijs heeft geleverd van andere elementen van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen. Er wordt dan ook terecht geoordeeld dat niets toelaat om te stellen dat hij zich kan beroepen op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens.

Voormelde overweging is overigens in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

Verzoeker levert het vooropgestelde bewijs niet, zodat geen schending van artikel 8 EVRM wordt aangetoond.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 21 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:

1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft;

2° de door de Belgische overheden erkende vluchteling.

§ 2

Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:

1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar;

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.

§ 3

Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk:

1° de vreemdeling die er op regelmatige en ononderbroken wijze verblijft sedert minstens tien jaar;

2° de vreemdeling die voldoet aan de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te herkrigen;

3° de vreemdeling, niet van tafel en bed gescheiden echtgenoot van een Belg;

4° de vreemde werknemer, getroffen door een blijvende arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 24 van de wet van 10 april 1971 of van artikel 35 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor

beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, wanneer het arbeidsongeval verband houdt met of de beroepsziekte werd opgedaan bij de uitvoering van arbeidsprestaties van een vreemdeling die regelmatig in België verblijft.”

Verzoeker voert aan dat uit dit artikel blijkt dat het hebben van kinderen die legaal in België verblijven een reden uitmaakt om hem geen inreisverbod van 10 jaar te mogen opleggen.

In dit verband wordt opgemerkt dat artikel 21, § 2, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling *“die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer”* en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft, niet mag worden teruggewezen noch uitgezet uit het Rijk, behalve in het geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit artikel op hem van toepassing is: uit de stukken van het administratief dossier en uit het bestreden besluit blijkt dat verzoeker bij arrest van het hof van beroep te Gent van 4 november 2014 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoeker het ouderlijk gezag uitoefent als ouder of voogd van een kind of dat hij voldoet aan een onderhoudsverplichting opgelegd door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van een kind dat op regelmatige wijze in België verblijft. Verzoeker is niet de juridische vader van het kind dat hij beweert te hebben.

Waar verzoeker aanvoert dat de reden waarom hij op heden geen bewijzen kan voorleggen van vaderschap, noch van ouderlijk gezag, noch van betaling van alimentatie, zijn gevangenschap is, wordt opgemerkt dat de reden waarom hij niet aan deze voorwaarde zou voldoen van geen tel is, nu verzoeker niet ontkent niet aan de voorwaarden te voldoen. Bovendien is artikel 21, § 2, 2° van de vreemdelingenwet niet op verzoeker van toepassing nu hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van meer dan vijf jaar. Deze veroordeling tot een gevangenisstraf van meer dan vijf jaar alleen al volstaat om artikel 21, § 2, 2° van de vreemdelingenwet buiten toepassing te laten.

Uit het bestreden besluit blijkt dat dit genomen werd op basis van artikel 20 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker de schending niet met concrete gegevens uiteenzet.

De schending van artikel 21 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, hij stelt dat hij al het mogelijke doet om de banden met zijn zoon te officialiseren en op te bouwen en voert aan dat de bestreden beslissing de verhoogde mate van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn zussen en moeder negeert: in het bestreden besluit wordt eerst de sterke graad van afhankelijkheid vastgesteld en vervolgens wordt deze niet beschermenswaardig bevonden. Dit schendt volgens verzoeker ook het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

2.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat hij een zoon heeft waarmee hij de banden wil officialiseren en opbouwen en dat zijn familie in België verblijft.

2.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een familieleven met zijn moeder en zussen en hun families, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. Het gezinsleven met zijn zoon wordt niet aanvaard omdat er geen vaststelling tot vaderschap is.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker per brief heeft vernomen dat hij een dertienjarige zoon heeft waarvan hij het bestaan voordien niet kende. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker een juridische band heeft met dit kind en verzoeker erkent dit in het verzoekschrift, naast het feit dat hij nog geen werkelijke banden heeft met dit kind ("*verzoeker doet op heden al het mogelijke om zijn banden met zijn zoon te officialiseren en op te bouwen*"). Bijgevolg is het niet onredelijk of disproportioneel om in de bestreden beslissing hierover te stellen "*Overwegende dat er geen bewijs tot vaststelling van zijn vaderschap is*" en geen gezins- of familieleven met dit kind te aanvaarden.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familieleven van verzoeker met zijn moeder en meerderjarige zussen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het familie- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben

het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het familie- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het familie- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

2.3.2.3. In de bestreden beslissing wordt over het familiaal leven van verzoeker het volgende overwogen:

“Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat hij op 23 juni 2016 werd verhoord; dat hij heeft verklaard dat hij vrijgezel is; dat hij per brief vernomen heeft dat hij een 13-jarige zoon zou hebben, M.B. en dat hij hem zou willen leren kennen; dat hij het slachtoffer was van slagen en verwondingen; dat dokter J. zijn dossier kent; dat hij nog medische opvolgingen heeft; dat het onmogelijk is om na 17 jaar terug te keren; dat zijn familie hier woont; dat hij geen banden meer heeft in zijn land van herkomst; dat hij in België gewerkt en geleefd heeft; dat hij in eerste instantie, met een contract, legaal gewerkt heeft in Hofstade-Aalst maar dat ze na te weten gekomen zijn dat hij geen papieren had het contract hebben stopgezet; dat hij nadien in het zwart heeft gewerkt om niet te moeten stelen; dat hij geen grote crimineel is;

Overwegende dat deze opmerkingen niet van die aard zijn dat ze de noodzakelijkheid van een verwijderingsmaatregel in vraag stellen;

Overwegende dat zijn moeder legaal in het Rijk verblijft en op bezoek komt in de gevangenis; dat zijn 3 zussen van Belgische nationaliteit zijn; dat ze hem samen met hun echtgenoot en kinderen komen bezoeken; dat zijn broer geen recht heeft op verblijf en hem in 2014 heeft bezocht;

Overwegende dat hij 41 jaar oud is; dat men kan overwegen dat er aan de ene kant tussen betrokkene en zijn moeder en zijn zussen langs de andere kant, andere elementen van afhankelijkheid zijn, dan de normale emotionele banden;

Overwegende dat er geen bewijs tot vaststelling van zijn vaderschap is;

Overwegende dat bijgevolg niets toelaat om te stellen dat betrokkene zich kan beroepen op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen;

Overwegende dat het winstgevende, gewelddadige en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig, reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde.”

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij erkent dat verzoeker een familieleven heeft met zijn moeder en zijn drie Belgische meerderjarige zussen en hun gezin en erkent dat er naast de afstammingsband en de normale emotionele banden, ook andere elementen van afhankelijkheid zijn. Daarmee sluit de verwerende partij de familieband van verzoeker met zijn moeder en met zijn meerderjarige zussen en verwanten niet uit en erkent dat er een te beschermen familieleven is, zoals hierboven reeds werd gesteld. Een gezins- of familieleven met het kind wordt niet erkend.

Dit beschermenswaardig familieleven wordt in het bestreden besluit afgewogen tegen de elementen van openbare orde. Vooreerst worden de verschillende veroordelingen van verzoeker vermeld, vervolgens wordt uitdrukkelijk vermeld welke feiten aan de basis lagen van deze veroordelingen, dan wordt overwogen dat uit deze feiten blijkt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad, dan wordt verwezen naar het familieleven van verzoeker met zijn moeder en zussen en naar het niet bestaand gezinsleven met het kind, en ten slotte wordt erop gewezen dat het winstgevend, gewelddadig en herhaaldelijk karakter van het misdadig gedrag van verzoeker een ernstig, reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde.

Waar verzoeker aanvoert dat het bestreden besluit enerzijds een sterke graad van afhankelijkheid vaststelt tussen verzoeker en zijn moeder en zussen en vervolgens stelt dat deze familieband niet beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wordt opgemerkt dat de familieband met verzoekers moeder en zussen inderdaad blijkt te worden erkend, met name wordt er vermeld dat er andere elementen van afhankelijkheid zijn, maar dat de band met het kind niet wordt erkend: er wordt overwogen dat er geen bewijs tot vaststelling van het vaderschap is. De daaropvolgende zinsnede dat er niets is dat toelaat om te stellen dat verzoeker zich kan beroepen op een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM sluit aan bij de zin dat er geen bewijs tot vaststelling van het vaderschap is.

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan in welk opzicht deze belangenafweging kennelijk onredelijk of disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET